

РЕШЕНИЕ

№ 698

гр. София, 10.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 28.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11022** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.118 КСО.

Образувано е по жалба на Ц. М. Н. от [населено място] срещу Решение №РО-769/15.01.2013 година на Директор ТП на НОИ- С.- град.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че единствено за периода от 14.06.2013 година до 04.07.2013 година, лицето не е било осигурявано, но от 05.07.2013 година е било възобновено осигуряването на лицето, и при това положение са налице основанията на чл.40,ал.1 от КСО за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност, което е довело до неправилно приложение на разпоредбата на параграф 1,ал.1,т.3 от КСО. Искане се отменя на решението.

В съдебно заседание,оспорващият-Ц. М. Н.,редовно уведомена при условията на чл.137,ал.7 АПК, не се явява. Жалбата и на заявените основания, се поддържа от адвокат Б., редовно упълномощена, която заявява претенция и за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването- Директор на ТП на НОИ- С.- град-,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК,се представлява от юрисконсулт Ц.,редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателство е видно, че оспорващата работи в Пета МБАЛ С. като медицински секретар.

Със Заповед № 98/04.02.2011 година, Директор ТП на НОИ , възложил изпълнението на функциите на административни органи по чл.40,ал.3 и ал.4 от КСО на поименно изброени длъжностни лица,измежду които и Д. Б. П. на длъжност Началник сектор,,Администрация“в Отдел“Парични обезщетения за временна неработоспособност“ и им възложил да издават и подписват разпореждания за отказ за изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане,както и разпореждания за спиране изплащането на обезщетенията за временна неработоспособност.

Със Заповед №2146/27.07.2012 година на Управител на НОИ Т. Б. В. е назначен на длъжността-Директор ТП на НОИ –С.- град и за определен мандат считано от 23.07.2013 година до 20.04.2017 година.

На 05.07.2013 година, на оспорващата е издаден болничен лист № 1646510 от същата дата, видно от който е, че Н. е била в отпуск за временна неработоспособност от 05.07.2013 година до 14.07.2013 година/ 10 дни/.

С Разпореждане №О-21-999-94-00274301/21.08.2013 година на За ръководител по изплащането на обезщетенията и помощите, е отказано отпускане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване по болничен лист №1646510,серия А 2012 година,тъй като към момента на настъпване на неработоспособността ,лицето не осигурявано за съответния риск.

Разпореждането е връчено по пощата лично на оспорващата на 10.09.2013 година.

На 23.09.2013 година, Н. депозирала жалба до Директор СУ“СО“ срещу издаденото разпореждане.

С Решение № РО-769/15.10.2013 година, Директор ТП на НОИ-С.-град отхвърлил жалбата на Ц. М. Н. срещу издаденото разпореждане и потвърдил същото .

Решението е връчено по пощата с обратна разписка на Н. на 28.10.2013 година.

По делото са приложени извлечение от персоналния регистър на НОИ, удостоверяващо периодите на осигуряване Н.,както и служебни бележки от работодателя и, видно от които е ,че Н. е осигурявана до период 29.04.2013 година, от която дата излиза в неплатен отпуск с признат трудов стаж до 13.06.2013 година, като за посочения период също е осигурявана, за периода от 14.06.2013 година до 04.07.2013 година, лицето също е в неплатен отпуск, но без признат трудов стаж и за същия период не е осигурявано.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №РО-769/15.10.2013 година на Директор ТП на НОИ . С.-град,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК,и като такъв подлежи на съдебен конл за законосъобразност,по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор ТП на НОИ-С.-град,на когото законът изрично по силата на чл.117,ал.3 от КСО е предоставил правото и задължението да се произнася по жалби срещу Разпореждания на ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Между страните няма спор,а и от приложените по делото доказателства се установява,че лицето Т. В. е заемал длъжността- Директор ТП на НОИ- С.- град, както и към момента на издаване на решението ,така и към момента на приключване на устните състезания и с определен мандат до 20.04.2017 година.

По своето съдържание,процесното Решение отговаря на изискванията на чл.59 АПК,приложим по аргумент от 117,ал.5 КСО,за форма и съдържание и съдържа предвидените в този текст реквизити,мотивирано е и са изложени фактическите и правните основания за издаването му-чл.10 от КСО вр с чл.117 КСО.При издаване на решението административният орган е спазил процесуално правните разпоредби на КСО, но е нарушил материално правните разпоредби.

Съгласно разпоредбата на [чл. 40, ал. 1 КСО](#) осигурените лица за общо заболяване имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност ако имат най малко шест месеца осигурителен стаж, като осигурени за този риск,. Легално определение на понятието осигурено лице, е дадено в [§ 1, т. 3 ДР на КСО](#) - физическо лице което извършва трудова дейност,за което подлежи на задължително осигуряване и за което са внесени или дължими осигурителни вноски, а самоосигуряващите се лица се смятат за осигурени лица за времето през което са внесени дължимите осигурителни вноски.

В настоящия случай,основният спорен момент по делото е дали към дата 05.07.2013 година, оспорващата е имала качеството на осигурено лице и от там – дали има право да получи парично обезщетение за временна неработоспособност.

От всички доказателства е видно, че Н. е с прекратено осигуряване считано от 14.06.2013 година и осигуряването и е възобновено на дата 05.07.2013 година/като от тази дата 05.07.2013 година,е настъпила и временната неработоспособност,за която е издаден болничен лист,приложен по делото. Административният орган е отказал изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност само и единствено на основание, че оспорващата към датата на възникване на временната неработоспособност няма отработен един ден трудов стаж, тъй като от възникване на осигуряването -05.07.2013 година, същата е била във временна неработоспособност, което обаче е неправилно. Административният орган е игнорирал разпоредбата на параграф 1, т.3 от ДР на КСО и най-вече предложение 2 от същия текст, в което изрично е посочено, че осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно [чл. 10](#), продължава и през периодите по [чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5](#)./ а това са периодите и през, които лицето е било във временна неработоспособност/ какъвто е процесният случай при съобразяване с обстоятелството ,че оспорващата има дългогодишен осигурителен стаж. Съгласно чл.40 от КСО Осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустройство, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.Това е така,защото на първо място,лицата, задължени да извършват трудова дейност в изпълнение на сключени трудови договори, подлежат на задължително осигуряване на основание [чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО](#). Реалното полагане на труд поне през един

работен ден по сключения трудов договор с Пета МБАЛ- С. от страна на оспорващата не е и не може да бъде елемент от фактическия състав, пораждащ правото на парично обезщетение по [чл. 40 от КСО](#). На второ място, доказателствата по делото сочат, че оспорващата не е с прекратено трудово правоотношение към датата на възникване на временната неработоспособност-05.07.2013 година, а напротив от този момент е започнало отново осигуряването и за всички осигурителни случай/факт, потвърждаващ се не само от приложената Справка от НОИ, но и от Справката от осигурителя, изискана по делото и приета като доказателство. Следва да бъде отбелязано още, че валидно сключеното трудово правоотношение/ което при казаното по- горе/, не е прекратено с работодателя, дава право на работника или служителя да упражни даденото му от закона субективно право по [чл. 162, ал. 1 от КТ](#) и да ползва отпуск поради временна неработоспособност. В този случай, е неприложима законовата фикция, по силата на която трудовото правоотношение се смята за невъзникнало поради неполагане на дори един ден трудов стаж и към момента на възникване на временната неработоспособност Н. не е започнала да упражнява трудова дейност. По време на ползвания отпуск за временна неработоспособност, Н. е осигурено лице по смисъла на [§ 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО](#), а по силата на [чл. 9, ал. 2, т. 2 от КСО](#) същото време се зачита за осигурителен стаж без да се внасят осигурителни вноски, при съобразяване с обстоятелството, че именно от дата 05.07.2013 година, осигуряването на оспорващата е възобновено от страна на осигурителя. В този смисъл е константната съдебна практика, изразена в РЕШЕНИЕ № 4906 ОТ 09.04.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 1613/2013 Г., VI ОТД. НА ВАС, РЕШЕНИЕ № 3449 ОТ 08.03.2012 Г. ПО АДМ. Д. № 10383/2011 Г., VI ОТД. НА ВАС и други.

В контекста на изложеното, настоящата съдебна инстанция намира, че обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, то административната преписка следва да бъде върната на органа, издал разпореждането, за отказ за ново произнасяне при съобразяване с дадените указания по тълкуването и прилагането на закона и най- вече, че оспорващата към дата 05.07.2013 година има качеството на осигурено лице.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващата за присъждане на разноски е основателна и в нейна полза следва да се присъди сумата от 100 лева- заплатеното от нея адвокатско възнаграждение.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд-София –град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № РО-769/15.10.2013 година на Директор ТП НА НОИ- С.-
ГРАД И ПОТВЪРДЕНОТО С НЕГО РАЗПОРЕЖДАНЕ

№О-21-999-94-00274301/21.08.2013 ГОДИНА на ЗА Ръководителя на изплащането на обезщетете нията и помощите”

ИЗПРАЩА ПРЕПИСКАТА НА РЪКОВОДИТЕЛ”ИЗПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕ НИЯТА И ПОМОЩИТЕ” ПРИ ТП НА НОИ- С.- ГРАД ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ТП НА НОИ- С.- ГРАД ДА ЗАПЛАТИ НА Ц. М. Н. ОТ ГР.С. СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА ,РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО ,КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТП НА НОИ- С.-Я ГРАД.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на на старните Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК,вр. с чл.119 КСО.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: